

[Poul Dam.]

Boeg gjorde det, at det er folketingets opgave at berolige befolkningen, hvis den er bekymret. Tværtimod, hvis dette folketing kunne forurolige befolkningen, ville det måske være bedre, men det plejer jo ikke at være det, som er virkningen herfra — det er heller ikke nogen særlig foruroligende forsamling, jeg ser foran mig.

Med hensyn til det væsentlige i dette lovforslag og det, der medfører, at det er justitsministeren, der fremsætter det, nemlig hele erstatningsområdet, må jeg sige, at det er klart, at hvis vi skal godkende disse konventioner, må vi acceptere disse ændringer. Men dér vil jeg gerne spørge: skal vi være så trofaste over for konventioner, navnlig over for konventioner, der er indgået mellem en masse stater, men hvoraf kun meget få har ratificeret konventionerne? Jeg bemærker, at en af dem, den, der handler om skibe med reaktorer, kun er ratificeret af én stat i løbet af snart 12 år. Det kunne jo være, at der i denne manglende ratifikation fra en række stater ligger noget materiale til overvejelse af, om konventionerne er tidssvarende, om vi ikke i stedet for skulle arbejde med at få revideret disse konventioner eller eventuelt stille større krav til vor egen lovgivning, end vi er forpligtet til igennem konventionerne.

Vi plejer, når vi behandler sådanne sager — og nu forstår jeg, at retsudvalget ikke får lov til at se på det, men at det skal gøres i et andet udvalg, som slet ikke vil interesse sig for den juridiske side af sagen — at lade konventionerne ligge og sige: det er altså kendsgerningerne. Men skal vi virkelig gøre det? Skal vi ikke en gang i mellem se på, om det er rimeligt, at disse konventioner ratificeres? Når det er så få lande, der har ratificeret dem, er det så ikke tvivlsomt, om vi skal hoppe på vognen, bare fordi der ligger et stykke papir, der er 10—12 år gammelt?

Bracher (KrF):

Med olierestriktionerne fulgte naturligvis en mere effektiv søgen efter andre energikilder. En af disse er atomenergien, som man siden verdenskrigen har beskæftiget sig meget med i mange lande, først og fremmest på forskningsbasis, men efterhånden også som udnyttelsesmulighed.

I denne nye diskussion om fredelig udnyt-

telse af atomenergien har faren ved denne været i forgrunden, og stærke advarsler har rejst sig mod udnyttelsen af denne kraft. Ved en nylig afholdt konference om menneskets økologi, hvor også medlemmer af dette ting var til stede, udtalte lektor Bent Lauge Madsen ifølge referat, at vores energiforbrug fordobles hvert syvende år, og at vi for at holde den stigende økonomiske vækst må gøre os klart, at det må medføre et stigende energiforbrug. En neddæmpning kommer til at betyde lavere levestandard, som ingen er interesseret i. Samtidig må u-landene have muligheder for at få del i energiressourcerne. Der må altså skaffes et stigende merforbrug af energi, og ifølge lektor Madsen vil det være kortsynet bare at bruge løs af de konventionelle energiformer.

Dér er vi enige i vort parti. Nu findes der helt andre energikilder, og mange eksperimenter er i gang, men ingen har til dato vist sig at have frentidens store muligheder. Det må naturligvis være et ønske hos os alle, at der sættes kraftigt ind på undersøgelse af disse alternative energiområder. Med en stor energimængde, der skal bruges, er det et spørgsmål, om den kan opnås ad denne vej.

Atomenergien er givetvis fremtidens største mulighed, og visse steder er man godt i gang med atomværker, ifølge opgivelser flere steder 44 værker i USA og Europa. Det altovervejende spørgsmål er risikoen ved disse værker, både når det gælder uheld i selve værkerne, og når det gælder det store problem med affaldsstoffernes fjernelse og deponering.

Teoretisk kan der opstå store katastrofer, men spørgsmålet er, om der kan tages så omfattende forholdsregler til modvirkning af faren, at denne bliver minimal i praksis. Så vidt man kan skønne, har de uheld, der til dato har været ved de eksisterende værker, ikke været faretruende. Kan man ad forskningens vej nå frem til stadig større beskyttelsesmuligheder mod faren ved at bruge atomenergien, er meget nået. Det gælder især fjernelsen, opbevaring og nedbrydning af affaldsstofferne, eventuelt udnyttelse af disse. Man må se hen til, at de stærkt arbejdende laboratorier rundt omkring i verden med de store stabe af videnskabsmænd må nå til resultater i den retning.

Som situationen er i dag, er det naturligt,